

dog hørte hun selv til dem, der brød udenfor de for Kvinderne i ældre Dage fastsatte Grænser. Hun optraadte offentlig, snart som Forfatter, snart som Foredragsholder og snart i Bladpolemik om Tidens brændende Spørgsmaal.

Hendes Forfattervirksomhed bestod især i Smaaskrifter om Hjemmets sociale Betydning og om, hvor nødvendigt det var, at Døtrene fik en Opdragelse og Undervisning, der kunde gøre dem til dygtige og ansvarsbevidste Husmødre. Hun var paa dette Omraade en Banebryder. — Det blev jo ogsaa hende, der sidst i 80'erne oprettede en Kogeskole for unge Piger, den første af den Art herhjemme. De nu saa talrige Husholdningsskoler og Skolekøkkener er oprettede ud fra de samme Ideer, som Fr. Fibiger søgte at virkeliggøre ved Oprettelsen af Københavns Kogeskole, der dog — som saa mange Førsteforsøg — maatte nedlægges efter 2 Aars Virksomhed.

I sin næstsidste større Bog »Kulturelle og historiske Tidsbilleder« har hun paa Grundlag af sin Faders*) efterladte Breve givet en Skildring af Tiden og Forholdene før, under og efter de for Danmark saa historiske Aar 1848—50, en Skildring, der er værd at læse, fordi den viser os Aanden fra 48 ikklædt et jævnt og borgerligt Klædebon.

I Aarene 1882—84 redigerede Fr. Fibiger »Tidsskrift for Kvinder«, et Maanedssblad, der indeholdt mange om Kvindesagen lærerige Artikler og Beretninger fra de andre Landes Kamp for Kvindens Frigørelse. Da man imidlertid herhjemme i denne Kamp mere og mere stillede *Kvindens Valgret* i Forgrunden, gled Fr. Fibiger efterhaanden ud af de ledendes Rækker. — Men hun var trofast mod sine Venner, selv om de gik andre Veje end hun i Ar-

bejdet for Kvindesagens Fremme, og de saa altid i hende, trods den Forskel, der kunde være i deres Samfundsopfattelse, den varmhjærtede og arbejdsivrige Forkæmperinde for Kvindens bedre Stilling i Hjemmet og Samfundet.

Fra Rigsdagen.

Kvindens politiske Valgret.

Folketingets 1ste Behandling af Rege- ringens i Bladets Nr. 22, 1910 omtalte Forslag til Ændringer i Grundloven strakte sig over fire Dage fra d. 10. til d. 13. Jan., og det skønt Forslaget foreligger i omtrent samme Form som den, hvori det i Fjor af Folketinget vedtoges med et stort Fler- tal. Der er kun sket, som Folketingsmand Rode udtrykte sig — »en ganske uvæsentlig Ændring, idet der er givet Ret til Kvin- der til ogsaa at blive kongevalgte Lands- tingsmænd«. Man maa maaske indrømme, at denne Ændrings praktiske Betydning muligvis ikke vil blive stor, men prin- cipielt betyder den et Fremskridt mod større Retfærdighed, og Kvinderne har der- for ogsaa hilst den med Glæde.

Det er imidlertid ikke denne Ændring, som Forhandlingen har drejet sig om, ligesaa lidt som vi Kvinder kan smigre os med at Spørgsmaalet om vor politiske Valgret har lagt forholdsvis stærkt Beslag paa de Herrer Lovgiveres Veltalenhed.

I al Almindelighed kunde man nok have ventet, at denne Side af Sagen kunde være traadt noget mere i Forgrunden. Principielt er det uden Tvivl det mest de- mokratiske Punkt i Forslaget, idet det be- tyder Ophævelsen af en medfødt Forret- tighed, Mændenes privilegerede Valgret, og praktisk betyder den rent numerisk langt den største Forøgelse af Vælgertallet for- uden Tilførelsen til Statsstyrelsen af hidtil savnede, værdifulde Egenskaber.

Men alligevel, denne Gang som saa ofte tidligere, var det andre Spørgsmaal af par- tipolitisk Interesse saasom, større eller mindre Grundlovsændring, Landstingets Sammensætning, Forholdstalsvalgmaaden osv., som Debatten drejede sig om.

Enigheden om Kvindestemmeretten var saa nogenlunde, men Begejstringen for

*) Denne var Justitsraad, Toldinspektør Müller i Aarhus, Folketingsmand 1853—54 for Randers Amts 4. Valgkreds, tvungen til at trække sig til- bage af Grev Spønneck, der fastholdt, at han enten maatte nedlægge sit Embede eller sit Folketingsmandat.